

**ת"פ 35410/02 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד וlid
אבו גודה**

בית משפט השלום ברملת

ת"פ 35410-02-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נ' ابو גודה
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת
המאשימה

נגד
וליד ابو גודה
הנאשם

הכרעת דין

האישום והשתלשלות העניינים

א. כתוב האישום מייחס לנאים עבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות חמימות לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, וכן הסעה בשכר, מעיל למותר לפי סעיף 84א לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי תיאור העובדות, ביום 13.2.16, בסמוך לשעה 18:38, בכיביש 1 ק"מ 20, הסיע הנאים ברכבו מסוג פולקסווגן 12 תושבי האזר ששהו בישראל שלא כדין. הנאים היה אמור לקבל תשלום בסך 150 ₪ מכל אחד מן הנוסעים.

הנאשם כפר בעבודות. לטענתו, הסיע את תושבי האזר, אך לא ידע שהם תושבי האזר ללא אישורים. הנאים הסיע אותם כטרםפיסטים בדרך לעבודתו בתל אביב ולא ידע שהם תושבי האזר.

לאור תשובה הנאים, ניהלה התביעה את פרשת ההוכחות בהבאת ראיות לעניין היסוד הנפשי של הנאים, מתוך הנחה שהוא מודה בעצם הסעת הנוסעים המזקרים באישום, ולגבי יסוד זה לא הובאו ראיות. לאחר פרשת התביעה הודיעו הנאים כי הוא בוחר שלא להעיד.

בשלב היסכומים העלה הנאים את הטענה לפיה לא הוכיח מי היו הנוסעים ברכב. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, שוכנعتי כי נפלה טעות בתום לב אצל התביעה שנמנעה מהגשת ראיות בשל הסברה שענין זה אינו שני במחלוקת, שכן עליה מן התשובה לאישום. בנסיבות אלה, לצורך הירידה לחקר האמת, אפשרתי לתביעה להביא ראיותיה בונגעו לזהות הנוסעים, זאת למראות שהחל שלב היסכומים. לאחר השלמת פרשת הראיות סיכמו הצדדים טענותיהם מחדש.

עמוד 1

בשלב הסיכומים אישרה התביעה כי לא הוכחה הנסיבה של קבלת תשלום מצד הנאשם תמורה להנשיה, ואין להרשייבכך. מנגד, אישר הנאשם כי הוכחה זהות תושבי האזור, ואין בכך טענה בעניין זהותם.

פרשת הראיות וטענות הנאשם

ב. מטעם התביעה העידו מנהלת סניף רملה של רשות הגירה והאקלוסין (להלן: הרשות), והשוטרים שטיפלו באירוע. כמו בזיהויו: רישון הרכב ת/1, תעוזות עובדי ציבור ת/2, הודעת הנאשם ת/3 ודוח פעולה ת/4.

טעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

ג. בסיקומו טען הנאשם כי עדויות התביעה בעניין העדר אישורים לתושבי האזור הרלוונטיים אינן "מכストות" את כל מגוון האפשרויות לקבלת היתר שהיה בישראל, שכן לפי עדות מנהלת הרשות, עליה כי היא מקבלת רשומות אך ורק במקרים לעתירות משרד הפנים היה צד להן, אך יתכן שניתן אישור בעתרה שהמשרד לא היה צד לה, ולכן לא דוחה. בנוסף, נטען כי הנאשם לא חש שמדובר בתושבי האזור, لكن לא לבדוק אותם. עוד נטען כי נגעה זכות הנאשם להיוועצות בעו"ד, שכן שלא ניתנה לו רשות להתקשר למשפחתו על מנת שייעמידו לועו"ד. נטען כי הנאשםלקח טרמפיקטים, כדי לעזור להם, ולא העלה בדעתו שהם תושבי האזור, אלא כשהמשטרה עצמה את רכובו. בעניין מספר הנוסעים החורג, נטען כי הנאשם לא סבר את הנוסעים, מתוך תום לב. הנאשם טען כי הרשות בהודעתו ת/3 אינו משקף באופן מהימן את אשר אמר בחקירה.

דין והכרעה

היסודות העובדתיי של ההסתעה:

ד. השוטרים גז אמלם ונוח העידו אודות המרדף אחר רכב הנאשם. שלושתם העידו כי במהלך פעילות יזומה זיהו את הרכב שנראה שקווע וכבד במיוחד, מה שעורר את חدام כי יש בו כמות נוסעים גדולה, וענין זה מוכר להם מפעילותם. בהמשך, לאחר שנעצר הרכב, עצרו את הנאשם וכן 12 תושבי האזור.

בנוסף, העיד השוטר נוח כי הוא ערך רשותה של שמota תושבי האזור על פי תעוזות הזהות שלהם, והקליד את הרישמה למסוף המשטרתי.

ה. הנאשם מצדיו, אינו מכחיש שהסייע את תושבי האזור.

יסוד השהיה שלא כדין של תושבי האזור

ו. התביעה הגישה קריאה תעוזות עודי ציבור מטעם המנהל האזרחי בי"ש ומטעם הרשות, ביחס לכל אחד מתושבי האזור הנזכרים בכתב האישום, ולפיהן לא החזיקו תושבי האזור בהיתר כניסה לישראל למועד האירוע (ת/2).

בנוסף, העידה מנהלת סניף רملה של הרשות, גבי' יצחקי, כי תעוזת עובד הציבור שניתנה מטעם הרשות ולפיה לא החזיקו תושבי האזור בהיתר, כולל גם העדר אישורים במסגרת של בקשות לאיחוד משפחות, או דיונים בפני ועדת מאויימים, או עתירה אחרת. העידה הבירה כי כאשר מתנהל הליך משפטי שתושב האזור הוא צד לו, ניתן לרשות דיווח אודות היתר שניתן לו. כשנשאלה אודות עתירות שהוגשו נגד משרד הביטחון, השיבה כי גם בעניין יש מעורבות של רשות

האוכלוסין (עמ' 13 ש' 18).

איןני מקבלת את הטענה כי הודה הותירה בפסק את האפשרות כי ניתן היתר לתושב האזור, ולא ניתן דיווח אודות ההיתר אל הרשות, שכן להבנתי הודה שללה זאת, בהבירה כי רק היתרים שניתנו על ידי המנהל האזרחי או מנהלת התיאום והקיים, אינם מצויים במושך עובדה עם מרשם האוכלוסין של הרשות. לדעתו, אילו רציה הנאשם להוכיח כיומו של חלל ראייתי בסוגיה זו, היה עליו להביא ראיות פוזיטיביות לכך, או לכל הפחות נדרש בירור עמוק יותר של הסוגיה בעזרת הודה, אך הדבר לא נעשה.

לפיכך, אני קובעת כי הוכח מעבר לכך סביר כי תושבי האזור הנזכרים בכתב האישום שהוא בישראל ללא היתר במועד האירוע.

הוכחת היסוד הנפשי

ז. היהת שלא הובאו ראיות חד משמעיות מטעם התביעה לעניין המקום שבו העלה הנאשם את הנוסעים לרכבו, יש לקבל בנסיבות זו את גרסת הנאשם, לפיו הם עלו לרכב בקרבת צומת שוקת. כמו כן, יצא מתוך ההנחה שהתקoon להסיעם לפתח תקווה, כגרסתו. בנסיבות אלה, והיות שצומת שוקת והעיר פתח תקווה אינם מצויים בין הנקו הכהול לבין הנקו השחור לפי סעיף 12א(ד)(3) לחוק הכניסה לישראל, היה על התביעה להוכיח את היסוד הנפשי של הנאשם, כמקובל בהליך הפלילי.

ח. הנאשם טען כי לא ידע שהנוסעים שהעלה לרכבו הם תושבי האזור, ולא ידע שאין בידם אישורים. לדעתו, טענתו זו מעלה קושי רב, בשלים לב למאגר הראיות, ולגרסאותיו השונות, כפי שאפרט להלן.

ט. בהודעה ת/3 מסר הנאשם כי נסע מערד לכיוון רהט בדרך לטל אביב, ואילו תושבי האזור עצרו אותו אחרי צומת שוקת, והוא לא ידע מהם לבדוק, ולא שאל אותם. ביחס להלן מחשבתו אמר כך:

ת. אני פשוט לא יודע אם יש להם אישורים או אין להם אישורים הם אמרו הם בתל אביב ואני אמרתי להם עלות, אני לא ידעתי אפילו כמה הם, עכשו בדרך לפה, לפני שעמרו אותי, אני שאלתי אותם אם אתם תקינים או הכל שהם אמרו שהכל תקין אני בחיים לא נסעתי בנסיבות כלשהן בחוי.

ש. אז שאלת לאחר שהעלית אותם? שכבר נסעת אתם?

ת. כן

ש. כמה זמן אחרי שהעלית אותם שאלת אותם אם הם תקינים?

ת. יותר מחצי שעה, לא יודע לבדוק.

ש. אז למה שאלת אותם בעצם?

ת. אמרתי להם שאני עובד עם פעולים שהם גם מחברים אבל הכל תקין אצלם הרבה הרבה זמן עכשו שאלתי אותם אם הם עובדים בבניין ואם הם תקינים והם אמרו שכן.

ש. אז למה לא שאלת אותם מהתחלת אם הם תקינים?

ת. לא יודע הם עלן בדרכיו והתכננו לנסוע איתני לתל אביב אז הם עלן.

...

ת. הם עלן מהתחלת והתכננו שאני אקח אותם אמרו שזה פרנסה שלהם ואמרו, רק בנסיעה תוך כדי שאלהתי אותם אם הכל תקין הם אמרו שכן.

...

ש. למה בדקת להם אישורים או תעוזות?

ת. פשוט האמנתי להם שהם אמרו שהכל תקין לא בדקתי כלום.

בסיום החקירה נשאל הנאשם אודות כל שהנוסעים אמרו שביקשו לנסוע לפתח תקווה, ואישר שהתקoon להסיעם לפתח תקווה ומשם היה חוזר לעבודתו. ענין מספר הנוסעים אמר שכלל לא ספר כמה נוסעים עלן לרכב, ואין יודע כמה הם היו.

ה הנאשם טען כי האמור בהודעה אינו מדויק, אלא יש לשים לב לתוכן דבריו כפי שמופיעים בהקלחת החקירה, לפיכך צפיתי בהקלטה. לדעתו, אין מקום לטענות הנאשם כיון שתוקן ההקלטה מפלויל אף לעללה מהה שתוועד בהודעה הכתובה. בהקלטה נשמע הנאשם כשהוא אומר במפורש כי שאל את הנוסעים "לא מיד בהתחלה", אלא זמן קצר לאחר תחילת הנסעה, אודות האישורים, על דברים אלה חזר כמה פעמים.

גרסת הנאשם בחיקירתו מעלה כי בהחלט חשב בענין זהות הנוסעים, על כן פנה אליהם בשאלת האם "הכל תקין", וזהrat עוד לפני הבדיקה חושדת ברכבו. ואולם, הנאשם אף בחר להסתפק בכך, ולא בדק את מסמכיהם. למשמעות גרסתו, עולה השאלה מדוע התכננו הנוסעים שיעללה אותם לרכבו? לכארה, ככל שהו ישראלים או בעלי היתרים, יכולם היו לעצור כל מוניות, או אוטובוס, ללא תחנוןם. העובדה שהתחנו, הייתה שלעצמם צריכה לעורר את חשדו כי הם חששים להתגלות. ועוד יש להזכיר כי כשנשאל על הtentholothו, בחר הנאשם להפנות לכך שהוא נהג להסיע פועלים לחברון, אף אצלם הכל תקין. לדעתו, הפניה זו אל תושבי חברון, אף בה יש בה כדי ללמד כי בענין הנאשם, היה עניינם של הנוסעים דומה לעניינים של אנשי חברון, ובמילים אחרות, הוא הבין כי לפניו תושבי הארץ.

גם התשובות שניתנו הנאשם בחיקירתו בענין מספר הנוסעים, בעיתית. קשה להשתקנע כי הנאשם אכן לא ידע את כמות הנוסעים, ולא ידע שהוא עולה לעל המوتر. נראה יותר שהיה לו מנייע כדי להסיע למורות העבירה הכרוכה בכך.

.itudתו בבית המשפט טען הנאשם כי העלה את תושבי הארץ כטרםפיסטים, והחל לחשוד שימושו איינו כשרורה, רק כשבירה אותו המשטרה. ואולם, בחקירה נגדית עומת עם אמרתו במשטרה לפיה שאל אותם אם הכל תקין, כבר חצי שעה לאחר שעלה לרכבו. בתשובה ענה ש"זה פחות או יותר" (עמ' 33 ש' 16), וחזר על טענתו לפיה שאל אותם לראשונה בענין זה, רק לאחר שהמשטרה עצרה את רכבו. כשנשאל שוב על גרסתו, הסותרת את אמרתו במשטרה, טען שכלל לא שאל בנסעה: "כל הדרכ נסעת, לא דברת" (עמ' 34 ש' 23), והסתירות התבבלו.

יא. הנאשם נשאל מדוע לקח את הנוסעים כטרםפיסטים לטענתו, בשעה שהוא טוען שעבד בתל אביב, ואילו הם נדרשו להגיע לפתח תקווה. מתשובתו עלה שכלל איינו יודע היכן מצויה פתח תקווה, והתקבל הרושם שגם עניין

העובדת בתל אביב אינו מעוגן. הנאשם העיד: "עבדתי לבניין והסתובבתי באזורי זה". לדעתו, אילו רצה לשכנע שאמנם היה בדרכו לעובdetו בתל אביב, היה עלו להביא ראיות בעניין זה, שכאורה היה קל להוכחה. והנה, לא זו בלבד שלא הובאו ראיות לכך, אלא שדבריו היו חמקמים, כאילו עבד שם בעבר, ולא נתען במפורש שעבד במקום מסוים ביום האירוע. התרשםותי הייתה כי הנאשם בדה את עניין העבודה בתל אביב כדי לשכנע כי מטרת נסיעתו הייתה תמיימה, בעודו של עניין לא הוכח הדבר, ונראה שהנסעה נועדה למטרת הסעת תושבי האזור. בהקשר זה יש לומר לב לשעת העירה (18:38), וגם נסיבה זו מעלה קושי, שכן אין זה מתkowski על הדעת כי הנאשם היה בדרכו לעובdetה בעבודות בניין בשעת ערבה זו.

בעניין מספר הנוסעים העולה על המותר, העיד הנאשם כי לא ידע בכלל כמה נסעים היו, לא ספור אותם ולא בדק האם כולם חגורים. גם בעניין זה, הגרסה הייתה בלתי משכנעת.

יב. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם שאלה את הנוסעים האם "הכל נכון", ולפתע השיב שהתקoon לשאול את הנוסעים, האם כולם חגורים (עמ' 34 ש' 2). תשובה זו, נשמעה בלתי אמינה, שהרי קודם לכן העיד במפורש כי שאלותיו כוונו לעניין כשרות שהייתם בישראל, כך בהודעה ת/3 וכך בתחילת עדותו.

יג. לפי עדות השוטר אמלסם שהשתתף במעצר הנאשם, השוטרים הבינו ברכב החשוד, ונסעו אחריו תוך כריזה, אך הנאשם לא עצר. גם כנסעה הנידית במקביל אליו לא עצר, אלא לאחר שהצטרפה נידית נוספת למרדף, וכך שאחת הנידות נצמדה אליו ודחקה אותו לשול הדריך, בעוד הנידית השנייה נסעת מאחוריו. עובדות אלה מלמדות רבות על הלק נפשו של הנאשם. אילו פעל בתום לב, ניתן היה לצפות שיעצור מיד לאחר כריזת המשטרת, ואולם הוא בחר להמשיך בנסעה, עד שנאלץ לעצור, מה שמלמד על ניסיון התחמקות, ועל תודעת אשם.

יד. סיכומו של דבר, הוכח כי הנאשם לפחות פחות חשד שהנוסעים ברכבו הם תושבי האזור, והוא לא בדק את זהותם לאשרו של עניין. הנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר בסוגיה זו.

סיכום

הוכח כי הנאשם הסיע את תושבי האזור שהוא בישראל שלא כדין, ולא עמד בדרישת החוק לבדוק כשרות שהייתם, למרות שעלה בו החשד בעניין זה.

על כן, אני מרשים את הנאשם בעירה של הסעה שלא כדין.

ניתנה היום, ז' ניסן תשע"ז, 30 אפריל 2017, במעמד הצדדים